

Přátelé, občané jevíčtí,

důstojnost člověka je dána jeho zodpovědností a zodpovědně jedná ten, kdo ví, co koná, proč se k tomu rozhodl a co jeho čin způsobí. Rozhodli jsme se zasadit pamětní lípu a doufáme, že vzroste.

Žijeme v době překotné a dosti zmatené. Nejednou se nám zdá, že se v tom už ani nevyznáme. Potřebujeme orientační body. Takový bod musí být pevný, stálý a neměnný. Sotva by někdo došel cíle, kdybychom mu řekli: *Až narazíš na psa, dej se vlevo a u zajíce odboč doprava*. Stejně tak nedojde člověk, kam chce, bude-li se řídit reklamou: U reklamy *'Levné boty pro celou rodinu'* doleva. Jenže v noci zamění tuto reklamu třeba na nabídku mobilu.

Lípa, kterou jsme zasadili, má hodnotu orientačního bodu, a to ne jen pro orientaci ve městě, ale i v životě. V tom je její platnost opřena o postavu svaté Přemyslovny Anežky. Byla to výsostně krásná žena, která celým svým životem ukazuje k dobru a tím samým varuje před chybným směrem. Její rozhodnutí opustit pohodlí a nadbytek královského dvora nás varuje před konzumním životním stylem. Svým vstupem do služby potřebným varuje před sobectvím. Svým zájmem o smír nás upozorňuje na potřebu hledat společný zájem, který nás vzájemně poutá. Svým hrdě pevným postojem v době braniborské okupace nás vede k lásce k zemi, která je naším domovem.

Pamětní lípa tu bude stát, aby nám připomínala zásadně potřebné věci, na které tak často zapomínáme. Je to s námi s lidmi bohužel tak, že si vzpomeneme teprve, když se ozve hrom. Ale i pak nám to pomůže, protože si vzpomeneme, že nás někdo miloval a co nám říkal. Pamětní lípa se kořeny dlouhými jak dějiny drží naší vlasti a svými větvemi svědčí o budoucnosti. Kdo žije okamžikem tak, že ztratí svou minulost, nemá budoucnost.

Kdybych uměl rozeznít harfu anebo tvořit verše s rýmy, snadněji bych teď zazpíval píseň o kráse lip. Jsou to mateřské stromy. Tvarem svých listů mluví o lásce. V každém kmeni lípy může procitnout spící madona, v každé větvi mohou ožít postavy z betléma. Když končí senoseč, vždy znova obléknou svatební šat, jenž voní a zní altovými tóny pilných včel. Z té doby svatební nám zbude zlatý med a suché květy na odvar, který je hojivý a tiší neklid. Když zavoní vůně posledních otav, vsadí jim září královskou korunu. Bez hlesu složí ji z hlav, pokorně majestátní stojí v nahotě své pravdy a svědčí o tom, že růst je bolestný, až puká kůra. Pak s jarem, silnější o jedno léto v kmeni, obrazí a nabídne svá větvení za domov písňím v miskách hnízd. Krásné a poučné. Jak dobré by bylo žít s lidmi, kteří stojí pevně jako strom. Jak snadné by bylo spolupracovat s těmi, kdo bez ohledu na zisk či slávu tvoří z vnitřní nutnosti. Lípy kvetou, protože nastal jejich čas, nečekají na potlesk a nepodávají statistiky

o počtu květů. Kdo z nás se o něco podobného pokusí? Kdybychom byli rovní lidé, asi mnozí, ale nechali jsme se pokřivit v sádrové trpaslíky, kteří jsou neteční a snadno se urážejí.

Lipko malá, stojím tu také, abych ti podal naše přání. Nebudu jako nerozumní rodiče, kteří sobecky sní o slávě svých dětí. Ano, může se stát, že z tvého dřeva budou hoboje či violy a budou jednou znít při sladkých či slavných okamžicích. Možná bude z tvého dřeva žerď pro praporec nesený vítězně v čele zástupů. Anebo deska stolu, na kterém básník napíše krásnou knihu. Možná – a daleko spíše – tě po mnoha létech, v nichž překonáš žízně sucha a odoláš poryvům bouří, čeká ten nejběžnější osud. Přejeme ti však, abys byla přijata a milována lidmi po mnoho generací. Abys viděla, jak malé děti nesou domů košíček tvých natrhaných květů nebo některý z tvých zlatých listů. Nejspíš se proměníš ve světlo a teplo krbu a pak ti přejeme, abys byla pro tu chvíli středem šťastné rodiny či kruhu dobrých lidí, kteří chápou pravou hodnotu věcí tak, jako nyní my.